



6981, I, Q, 6.

CARMEN ENCOMIASTICVM:

# IN CELEBRES

NVPTIAS GENEROSI, ET

CLARISS: VIRI, DOMINI ADAMI,

L. Baronis ab Eck, & Hungersbach, Domini in

Flednich, &c. Sponsi: Et Inclytæ, ac pudiciss: Virginis,

Dnæ ANNÆ Chislidis. Illustris Equitis, Dñi Ioh.

Chisl de Chaltenprun, Hæreditarij terræ Carniolæ

venationum Magistri, & Hæred. Illustriss. Comitatus

Goritix Dapiferi: Dñi Hypoth. Vueixelbergæ &c.

nec non Sac. Cæ: Ma: &c. ac Sereniss: Austriæ

Archiducis Caroli &c. Consiliarij, Præfecti

Consilij Cameræ aulicæ, & Capitanei

Adelspergæ dignissimi Filix.

S P O N S Æ.

THOBIA STANGELIO. II. L.

*Authore.*



*Labaci Metropoli Carniolanorum.*

Ex officina Iohannis Manlij, Anno

1577. Non; Septemb.

# VATICINIVM Scipij Gentilis.

**N**Octe elapsa ego plurimas  
Volui res animo, simul  
**STANGELI** atq; Poemata.  
Aurem vellicat en mihi  
Quis nam (nescio) sit **DEVS**.  
Adsumo tunicam, ceu  
Oestro percitus, illicò.  
Ac surgens calamum, **DEO**  
Præsente, arripio: cano  
Hæc. **STANGELIVS** inclytus  
Diuino geminam quia  
Stirpem carmine detulit  
In cælum, quoq; habebit Hic  
Inter sydera maximus  
**VATES** (crede **DEO**) locum.

22  
9 1578

**H**esperus exoritur, quo nullus clarior ignis,  
Dum Sol oceano merfit caput, ardet Olympo:  
Pleïadesq; hyadesq; micant, & nobile sidus  
Eniferi Orionis, in æthere lumina spargit,  
Crure premens pelagus, casti fausta omina lecti.  
Hæcluce Heruartus quondam, Mauortius Heros,  
Agmen agens equitum, & nigris conspectus in armis,  
Aïterspergiades, Turcis pugnavit, & idem  
Occidit, ah nimium pugna superatus iniqua,  
Pro patria, pro Christicolis, pro pace, fideq;  
Ah miserande cinis. tua funera, Vesper, & Ortus,  
Atq; indignatus iuga barbara, Pannonus Ister  
Defleuit, saxisq; simillima corda gerentes,  
Ingemtere Scythæ, terror quibus omnibus antè,  
Et graue fulmen eras armis: Te sospite, nunquam,  
Aures Paphlagonum victas, aut regna, videbat  
Turca, nec externas cursu tendebat in oras.  
Sic Ian Hunniades, de sanguine cætus Achillis,  
Occidit, & Thurius Gorgo, fortissimus Heros.  
Credite, nil aliud nobis, quàm vota piorum  
Sunziam obices portis, muriq; per oppida aheni.  
Sed quid ego antiquum, imprudens, renouare dolorem,  
Pergo. loco potiore hæc namq; aliena suoq;  
Atq; suis olim linquam dicenda Camœnis.  
Talis ab auspicio lucis, quæ à matre puellam  
Abripiens, Iuueni donat, Iuuenemq; puellæ,  
Altera nunc, Generose Baro, tibi ducitur vxor,  
**CHISELIDVM** de stirpe, illustri laudibus, & re,  
Progenerata: duûmq; genus, quasi furculus, vni  
Inferitur, crescuntq; æterno fœdera nexu:  
Statq; animo primos illi coniungere somnos.

Musa mihi myrthos (myrthum veneramur amantes

Vnde sacra est Veneri) quæq; ornant aurea vatum  
Tempora, & Austriaci nascuntur Principis orto,  
Porrigè Daphnoëas lauros, hederamq; virentem;  
Cumq; rosis violas, calathis, & candida veris  
Lilia purpurei, legito, Sponsæq; coronam  
Texe nouæ, qualis fulgenti lucida cælo  
Emicat, & claros inter nitet ætheris ignes.

Terra iacet, prædiues opum, sub vallibus imis,  
Qualiquidus leni decurrens murmure Cancer  
Albicat, & prima deriuat origine Sauus:  
Cranburgum veteres Heneti dixêre, quòd illis  
Carniolanus aquis, primus confedit, & altam  
(Argolici pyrgon dicunt) ibi condidit arcem,  
Imperioq; alias ex illa subdidit oras.  
Hæc est Chiselidæ Illustris domus inclyta Iani:  
Arx optata viris, arx expectata puellis,  
Nunc feret illa suo nobis quia viscere multas  
Lætitiæ, & delicias, conuiuia mensas.

Rumpemoras igitur, furasq; euincta cothurno  
Purpureo, mecum, mea Leucori, pergito, nocte  
Pænitéat rorasse pedes. hac luce frequentes  
Kore lauant, niueosq; pedes, & crura puellæ.

Ac licet in precio, nostro sint tempore, rara  
Carmina, & incipiunt tenebræ se offundere luci,  
Barbariesq; vetus, nullo prohibente, per Vrbes  
Vltro intrare: tamen, cantemus vt inter eundum,  
Te precor. Inuenies Iuuenem præstantibus ausis,  
Diuæ Germanum Sponsæ, cui maxima Pallas  
Diuitis ingenij cumulauit pectore dotes,  
Eloquijq; dedit multa splendescere laude,  
Prætereâ senis properè inclarescere linguis.  
Hoc sua scripta probant, monumentis antiquorum

Æqua

Æqua, graui numero, & rerum disposita nitore,  
Dum genus, & gestas fuso res sanguine, scribit,  
Auerſpergiadæ, meritasq; ad sidera laudes  
Euehit, & prohibet tantam marceſcere famam.  
Maſte animis, iam mente ſenex, & pluribus auſis,  
Perge, tuum Muſis clarum diſtendere nomen,  
Quando tuis tanta eſt facundis gratia dictis,  
Tantus ab ore nitor, poſitoq; modeltia faſtu.  
Hoc Duce, non operam proruſ ludemus inanem,  
Et viaſit leuior, leuior cantantibus hora.

Ergo age, dum feſtam læti conſcendimus arcem

Legitimos ornare thoros, & dicere verſus :

(Materiam à ſacris libeat tibi ſumere rebus)

Dic mihi, Coniugij qui ſunt ſocialis honores ?

Primus honor, thalami ſacris ab origine pendet.

Nam Deus, eſt primus genialis ſœderis author.

Primus Hymen, Deus, eſt, primi formator Adami:

Qui ſtabili primos ſociauit amore parentes,

Quorum, hunc primæuum gleba formauit, at illam

Candenti è coſta ( dictam inde virago ) mariti.

Namq; Deus, vacuo contemplans rure vagantem,

Expertem conſorte hominem, Non vtilis, inquit,

Eſt mora, & in triplici ſtatuit conſulta ſenatu :

Cùm, pare quæq; ſuo ducant animalia vitam,

Et ſobolem tendant proferre, genusq; tueri,

Solus homo, flos ipſe orbis, ſine ſœnore vitam

Exigat ? & nuſquam ſenſus, & dia reperta

Pectoris exponat ? Sed mentem paſcat inani

Contuitu, & fruſtra foueat ſua gaudiâ ſolis ?

Non ita : Sed vitæ comitem, ſociamq; laborum

Cogitat, & lentum inſtillat per membra ſoporem

Fuſa viri, riguo quâ flamine planta reſultans,

Sæpe leui somnum suadebat inire susurro :  
Diffunditq; latus, fixamq; in viscere costam  
Exerit, atq; maris condit de carne maritam.  
Mox, vt erat somno excussus, consortia membra  
Nouit Adam, sentitq; pias in pectore flammæ.  
Quis nouus hic nostris successit cordibus ignis ?  
Costa meo pro corde stetit, quam cernimus, inquit,  
Nec me sanctus amor, nec me mens mutua fallit,  
Sic ait at, magna superûm stipante corona,  
**FILIVS** æterni Patris, connubia condens,  
Pronubus, adduxit sociam simul, accipe dixit,  
Cœlumq;, tractusq; maris, terramq; profundam.  
Omnia ius vestrum accipiant, vltroq; ministrent,  
Dixit, & afflatu generandi afflauit amorem.  
Hic igitur docuit lectum seruare pudicum,  
Iussit & innumeras hoc ordine crescere gentes.  
A Ioue principium, neque laus antiquior vlla,  
Stirpibus egregijs, magnisq; Heroibus extat.  
Heroës Patriarcharum genus esse putamus,  
Nam Deus, his præauus, tritauusq;, vt carmine fertur,  
A Ioue, principium generis traxisse, refertur  
Tantalus Herculei sed stirpis Tantalus author.  
Sic Ioue fœcundo iustus fuit Æacus ortus,  
Vnde tibi Æacidæ, fortissima pectora bello  
Hic Telamone satus, Peleô, & Thetide, acer Achilles.  
Vtq; igitur claris, ingens est gloria, nasci,  
Et Ioue : Coniugij sic laus, & gloria summa est.  
Sic Ioue sunt geniti, Æeckides Baro, & inelyta sponsa,  
Ambo animis similes, similes ardoribus ambo.

Perigite Leucorides celebrare iugalìa sacri  
Iura thori. Quo, prima, fuit coniuncta marito,  
Sponsa, loco, Paradyfus erat, pulcherrimus hortus,

(Hinc

(Hinc Paradyfiadæ nomen traxere vetustum)  
Ille quidem à Diuisin amœnum consitus Eden,  
Eoã de parte soli. Vos flumina, testes,  
Quatuor, aduerso labentia flumina tractu,  
Deliciæ nomen dederant, quã æterna Potestas,  
Quã DEVS, & Pietas, habitabat, & inclyta virtus,  
Et Chorus angelicus, Seraphinõs, & Lucifer ardens.  
Omnia si lustres spaciofi climata mundi,  
Pulchrior hauderat hoc, neq; sanctior, aut prior hortus.  
Non fuit Alcinoi, bellæ nec Adonidis ille  
Cultior, æterno licet ambo carmine viuant.  
Namq; voluptates omnes Paradyfus habebat,  
Gaudia mille animo, centenaq; lætitiarum  
Millia quæ nequëat quisquam numerare Deorum,  
Hic Deus instituit socialis amabile lecti  
Fœdus, & huic, LOCVS, immensum largitur honorẽ.

Pergite Leucorides. Per prima cacumina rerum  
Ire iuuat, superata viæ est pars maxima: Sed quis  
Vsq; adeo ingenio celeri, vna temporis hora,  
Comprendat memori cunctas in carmine laudes?  
Est quoq; maiestas casto, & reuerentia lecto,  
Quam STATVS innocui confert pulcherrimus æui,  
Vtrò iustitiam, rectumq; fidemq; colebant  
Primæui, culpæq; carebant labe, parentes,  
Cum Deus instituit castissima fœdera lecti.  
Non mors, non pœnæ, non atri vulnera belli,  
Non offendebant sanissima corpora morbi,  
Nullæ inimicitia, sed amicæ gaudia pacis,  
Tentabant homines, ex omni parte beatos.

Pergite Leucorides. Statibus prior omnibus, vnus  
Coniugij est, nondum Reges, nec Consul in Vrbe,  
Nondum Cæsar erat sceptris nec prætor auarus

Iura



Iura dabat. prior his iunctus conſorte maritus.  
Non tibi tegmen erat, nec vallo mœnia cincta:  
Nudaq̃ tam varij cultus non indiga membra.  
Tum Solis radij monſtrabant corpus honeſtum,  
Nec pudor vllus erat, nec preſſæ nubila frontis  
Effigies, Sed res noſtræ ſtetit integra vitæ.  
Quàm bene nunc etiam poterant vixiſſe nepotes,  
Ni coluber vanis luſiſſet pectora verbis,  
Vertiſſetq̃ dolis & ſpem feciſſet inanem.

Pergite, Leucorides, cœptos finire labores.  
Cum genus humanum DE V S altis mergeret vndis,  
Infandos propter, non conceſſosq̃ Hymeneos,  
Solùm conſortes thalami ſeruantur in vndis,  
Dum pereunt merſi nebulones, Alcinoiç.  
Nulla ſaluſ viduis, nulla in nuptiſq̃ puellis,  
Nec Dea veſtalis, nec vita cœlibe Ventres  
Effugiunt, altas ſed præcipitantur in vndas.  
Extra coniugium ſuper eſt ſpes nulla ſalutis.

Magna quidem cecini. Sed nunc maiora canamus.  
Caſta Dei Genitrix Sponſo eſt quoq̃ nupta Iosepho,  
Hinc tibi coniugij ſtatus eſt digniſſimus, ex quo  
Non, niſi in hoc Chriſtum peperit puriſſima Virgo.  
Non caſta, placuit, ſolùm de Virgine, VERBO  
Æterno, ſi non etiam de Coniuge, naſci.  
Nec mendicantis ſpernis ſponſalia Canæ,  
Chriſte potens, paruis dignate accumbere menſis,  
Cum ſocijs, & cum Diua genitrice Maria.  
Nec tua nos ſolùm foelix præſentia, verùm  
Confirmat, numeroſa inter miracula, primum  
Quod facis in laudem thalami conſortibus: Vrnæ  
Impletæ dum fontis aqua, mutantibus vndis  
Naturam ſapiunt generoſi munera Bachi.

Lætitia noua causa datur sub paupere tecto  
Coniuiis, laudantq; Deum, qui talia fecit.  
Ergo non status est in toto dignior orbe,  
Coniugio, melioruè, DEVS quem spectet, & ornet.

Hinc, quoniam incerta moriendū est omnibus hora,  
Ne genus humanum, simul vna ætate periret,  
Perpetuam factum ad vitam, Natura, Deusq;  
Prouidus, antidoton patribus morientibus, vnum,  
Coniugij castos fœcundi sanxit amores.  
Sic homo, qui genuit, non interiisse putatur,  
Prognatæ series prolis longissima viuít  
Perpetuò. Quòd si sobolis non vlla creandæ  
Cura foret, subito viduentur ciuibus vrbes.

Quis mihi nunc pingat dulces in pectore storgas,  
Quas pater, & soboles, per mutua gaudia fundunt,  
Mater &, infanti dulcissima basia figens:  
Vxor grata tuis socia est iuuenilibus annis,  
Blandicijsq; suis mœstas de pectore curas  
Excudit, & non tam, benè rebus euntibus, illa,  
Quàm a diuersis, dulci præstat solatia ab ore.  
Illa, patri, matriq; piæ, suauiq; sorori,  
Sola, maritales longè præponit amores,  
Ei moritura lubens pro te, ni fata negarent.  
Credite, amicitia nomen venerabile, iam nunc  
Temporis, in thalami fidis confortibus hæret.  
Nemo suo Pyladi, nemo confidit Orestis:  
Sed fidæ fidit Sponsæ, atq; huic oscula figit.  
Pauper erat, Monachusq; miser, sine coniuge, Adamus,  
Corporis huic, animiq; sui pars altera deërat:  
Cùm Deus è costa sociam ipsi albente creauit.

Sed nostrum non est ex ordine dicere leges  
Coniugij, laudesq; omnes. neq; possumus omnes:

Restat adhuc, alijs, sudor, quem linquimus, ingens,  
Qui minus exhausti curis, rerumq; dolore,  
Colla leuant, Bachoq; Pucino corda serenant.  
Si mihi præteritæ ver illud amabile vitæ,  
Et calor, in venas, & Spiritus ille rediret  
Qualis eram, quando tua, Leucori, celsa colebam  
Tempea, Cygnæasq; notabam pollice voces,  
Quas cecinit moriens diuina voce Melanthon:  
Forsthan exiguo possem tibi tempore Carmen  
Condere nobilius, doctas quod perfonet aures.  
SAMBVCVSq; legat, censuræ acerrimus author,  
Sambucus, quem fata mihi meliora referuent.  
Nunc fortuna grauis nimium me exercuit altis  
Casibus, & rapuit, dulci cum coniuge prolem,  
Nec sinit ad palmam mæstum concurrere vatem.  
Sola diestantum poterit lenire dolorem.

Pergite. Sed tandem leuè iter superauimus, ecce  
Pyrgus Paphlagonum saxoso in littore Sauri  
Eminet, & dapibus festis incendia fumant.  
Dicite, qui colitis Sauri caua littora, nauarum,  
Quid sibi vult fragoraërius, sonitusq; tubarum?  
Quis nouus hic vestris successit sedibus, hospes?  
Sicego. verum illi satis haud percepta locuti,  
Kôspoten, linguis Ecchiden fantur Adamum:  
Despoten Græci dominum dixere putandum est,  
Argolicos Henetis quondam, ceu nunc Alemanos,  
Contiguas habitasse domos: & pergama Troiæ  
Quæ fuerant, esse has sedes, & saxa Timauri,  
Reliquias Danaum Antenor quò duxerat exul.  
Hinc Heneti improprias imitantur gutture voces,  
Commiscentq; suis aliena Idiomata linguis,  
Quæ Græci sua cognoscunt, & Teuthonis ora.

Felices

Felices ripæ, fortunatissima tellus,  
Quam nunc tot Proceresq̄, Ducesq̄, Ducumq̄ legati,  
Tot Iuvenes clari, & præstanti corpore nymphæ,  
Tangere dignati sunt, & succedere tectis.

Iamq̄ iterum insonare tubæ, fidiumq̄, lyraq̄  
Harmonizæ dulces, concentibus aëra mulcent.  
Æde redit sacra Sponsus, quâ iura Sacerdos  
Exposuit thalami, pactisq̄ iugalibus addens  
Robur, & auspiciū, sacro cum flamine dextras  
Amborum iunxit, dixitq̄ precantia verba.  
Iamq̄ Venus nymphæ circumdedit ilia cæsto  
Sidereo, quali Venator splendet Orion.

Qualiter, Eo procedens lumine, clarus  
Lucifer ante alios longè micat ætheris ignes;  
Sic alios forma Proceres supereminet omnes  
Sponsus, & insignem promittit ab ore fauorem.  
Hoc facit ardenti rectrix in pectore virtus,  
Et morum lepor, & pietas, artesq̄ magistræ,  
Cunctarumq̄ iubet foelix prudentia rerum.  
Iungitur huic frater socio Ptolemæus honore,  
Consilij Archiducalis honor, lumenq̄, decusq̄,  
Dum populis regni leges, & iura ministrat.  
Felix, ille parens, tantos qui spectat honores  
Natorum, nec degeneres virtute nepotes.  
Aspice, quàm Iuuenum præstantia corpora & virtus  
Qualis ab ore nitet & quis splendor & aureus ordo;  
Vtq̄ alios alij merito venerantur honore;  
Quæ noua maiestas oculis effulget amicis;  
Quos inter clarent Equites, fulgentq̄ Barones,  
Nominibus varijs, quos ad fastigia rerum  
Martia prouexit virtus, laudumq̄ Cupido. (fidus,  
Hîs, CHEVENHILLERIDVM Gentis peramabile

Et Caput Archiducis gentile, GEORGIVS, aulæ,  
Iungitur, & VVOLPHVS Stubnbergius, ambo Baro  
Ambo pares animis, opibusq; & fortibus ausis. (nes  
Terrius, acer Eques, factisq; Illustribus ingens,  
IANVS CHOBENZEL, cameræ Præfectus herilis,  
Arbitrijs quorum dux CAROLVS intima cernit  
Consilia, & mentis subtili examinat arte.

Ardet & auricomus, belloq; AVRSPERGIVS au-  
IANVS, Achillæa missis cum casside cristis. (dax,  
Cui comes it, comis, sagax, & pacis amator,  
CHRISTOPHORVS, patris Heruarti non degener  
Nec vos prætereo, concordia Lumina, fratres (ore-  
TVRRIGENÆ, Illustres Comites simul, atq; Barones;  
Quorum pars, melior duro concurrere Thraci,  
Agminibusq; equitum captiuas cogere prædas:  
Publica, Nobilibus patriæ pars arte togata,  
Iura dat, aut totum studijs fert tempus honestis.  
Sic quocunq; tuos vultus, & lumina vertis,  
Quæ mirere, vides: & si sint lumina centum,  
Quod videant, semper, quodq; admirentur, habebunt.  
Da veniam vati, si quis prælustrior hospes,  
Nomen ab hac nostra tibi cernis abesse Camœna.  
Ipse etiam his veni nuper nouus aduena terris,  
Et primùm incipio vestrum cognoscere nomen.

Sed iam diua venit, manibus deducta paternis,  
Sponsa, quidem ascita alterius non indiga laude.  
Absit ab inuidia carmen, liuore Poëta.

Qualis sidereâ nitidissima luce Diana  
Auricomus vehitur curru, radiosq; recepat,  
Phœbe tuos, redditq; pares, & lumine gaudet.  
Aut Citheræa Venus, (qua non Dea notior, vlla est)  
Turturibus geminis niueo decurrit Olympo:

Talis,

Talis & ipsa nites, castissima pectoris, ANNA,  
 ANNA, tui sexus primæuum, & nobilæ fidus.  
 In te contulerunt omnes sua munera Diuæ.  
 Quæisq; alijs salix præstant, vbi singula sumas,  
 Tecum perfectæ bona currunt omnia formæ,  
 Corporis, atq; animi. Cedant Heroides olim,  
 Oenone Paridis fidissima, Tyria Dido,  
 Penelopesq; fides, Ariadnæ candida fila.  
 Ora rubent, candentq; manus, & eburnea ceruix,  
 Et, gemmis, auroq; micans, argentea vestis:  
 Tum venus in cilijs ludit tibi plurima, & arcu  
 Iridis auricommo nigros ornauit ocellos.  
 Stellati fuluum crines nodantur in aurum,  
 Et lapidum vario collucet lumine vitta.  
 Hinc niueo pendent aurata monilia collo,  
 Glauca quibus Iaspis radiat, viridesq; smaragdi  
 Et preciosa breues immordet margaritæ aures.  
 Quis mihi depingat gestus, moresq; serenos?  
 Nam pudor, & virtus, & dulcis gratia fandi.  
 Laude pudicitæ coniuncta, illa omnia, tantò,  
 Quantò mens melior formoso corpore, corpus  
 Fortunæ rebus, vincit quia, germine in vno,  
 Altera pars cœli sumus, & pars altera terræ.

Nec desunt alijs insignis munera formæ  
 Virginibus, longo comitatu hæc castra secutis.  
 Quas etenim misit, foecunda, Carinthia, venis  
 Auriferis, centum præstanti corpore nymphæ,  
 Et totidem factu, pulcherrima Stiria, maior,  
 Illyridesq; Deæ, variæ certamine formæ.  
 Accendunt animos iuuenum, propriæq; merentur  
 Mensuram laudis. Quæ versicoloribus extrâ  
 Vestibus incedunt, argento, ostroq; decoris,

Indutæ. Hinc nitidis gemmis, auroq; catenis  
Lux fluit: at collo baccata monilia pendent.  
Dulcia blandiloquæ si audires munera linguæ,  
Et suaues veneris risus: ex æthere lapsas,  
Credideris, animas, æterna luce fruendum.  
Qualis, vere nouo, Borealibus abdita claustris,  
Cum cessauit hyems, Zephyris spirantibus, omnes  
Induitur florum species, omnesq; colores,  
Campus: apesq; hilari fœcundat rore volantes;  
Illæ autem, tenera dudum dulcedine pastæ,  
Expellunt fucos, stimulosq; in vulnere linqunt,  
Cum strepitu, & puro distendunt nectare cellas.  
Tunc Philomela, sedens viridis sub tegmine myrthi,  
Guttore dulcisono vocum discrimina mille  
Integrat, & noctes vigilat lachrymando serenas.  
Talis erat facies. varijs à cultibus orta,  
Et decor, & tersas dicendi, gratia, voces.  
Sed nouus hic pudor, & veneranda modestia morum,  
Et noua se grauitas blandis ostendit ocellis.  
Sunt, quæis nigra nitent pleno spe lumina vultu,  
Et roseis infecta notis Charis aurea ab ore  
Emitat: his tacita lasciua plurima nocte.  
Sunt, quibus est generis, pulchræq; superbia formæ:  
Gaza, quibus lumen, Serumq; Arabumq; potentum,  
Carbasaq; intertexta auro, & Sidonia vestis:  
Dum nimis affectant somnos coniungere Diuis,  
Atq; humiles temnunt Iuuenes, post tempore, & ipsæ  
Despectæ senio, clausis se sedibus abdunt.  
Ite procul fastus, Stygia & iactemini in aula.  
Non decet hic humilis regnare in corde puellæ.

Illæ sed, argutos in me quæ figit ocellos,  
Seu vidua est, seu innupta, vides, vt conscia amoris

Erubu<sup>t</sup>

Erubuit, tinxitq̄ genas pudor aureus: ille,  
Naturæ, docet, esse bonæ, & virtutis amantem.  
Quam venus in cilijs succi plenissima ludit:  
Fortunata, sacro si qua es dilecta Poëtæ,  
Et tibi rura placent, & molli cespite lecta,  
Semper honos, nomenq̄ tuum, laudesq̄ manebunt.  
Ah pereât, quisquis præfert virtutibus aurum:  
Coniugium est auro melius: præstantius illo  
Nil, nisi causa DEVS, qui effectu maior habetur.

Hactenus hæc Nymphæ vestrum redimite Poëtam,  
Si qua voles, & vos, faciles, castæq̄ puellæ.  
Rex ego sum, si vestra meo laus carmine viuet,  
Sicq̄ aliquis nostro respondeat ardor amori.  
Diuitias alius, quem sic amor vrget habendi,  
Quærat, & auriferis Ophyræ moriatur in aruis:  
Me iuuat, & sanum, & contentum paupere lecto,  
Ducere rure diem, & dulci cum coniuge, si qua est,  
Aut erit, lin tacito ventos audire cubili,  
Et, quæcuncq̄ DEVS mittet, spe damna leuare.

Et iam vicinæ totus successerat aulæ  
Coetus, vbi audires lituos, foelicia læti  
Argumenta thori referatis vndiq̄ portis  
Atria tota patent, splendentia vellere Serum.  
Hic pius, egregiæ permotus filix honore,  
IANVS Chiselides, fama vsq̄ ad sidera notus,  
Magnificis dapibus conuiuia maxima struxit  
Hospitibus, quos ipse manu, vultuq̄ sereno,  
Duxit in aulæum, & dictis solatur amicis.  
Assedit Procerum series longissima mensis  
Cum Sponsaq̄ piæ matres castæq̄ puellæ,  
Et Diuæ Charites, ostro accubuerè superbo.  
Tercentum videas apponi fercula mensis,

Et



Et totidem, gemmis radiantia pocula, & auro.  
Hic quæsitorem terra, pelagoq; ciborum,  
Nulli visa prius series, & gloria stabat,  
Aurea lætitia fremuerunt atria, & alto  
Lapsa polo, Procerum subsedit gratia labris.  
Combinansq; animos, Concordia, rore Lyæi,  
Antiquas sanat lites, & pectora mulcet.

Postquam prima fames epulis exempta recessit,  
Crateras magnos statuunt, & munere Bachi  
(Antiquo de more Alemanæ ad pocula gentis)  
Diffudere animos Iuuenes, totiq; patere  
Incipiunt: tum corda ferenat candidus ardor.  
Sunt, qui colloquium sacris de rebus habebant.  
Materies alijs thoros, & tua carmina, Musa.  
Sunt, qui res Scyticas narrant sermone disertis,  
Deplorantq; animos, & frigida pectora bello  
Ductorum, patriæq; gemunt discrimina sedis,  
Dum, nullo prohibente, ruit Thrax omnia vastans,  
Seruitijq; iugis hominum tot millia mittit.  
Verum alios alij nodoso ænigmate ludunt,  
Qualiter hospitibus, Simson fortissimus ille  
Argumenta dabat, nodo contexta tenaci,  
Multa super forti rogans, dulciq; liquore.  
Ista solent dulci mulcere sapore palatum  
Fercula, sermonum tali conspersa lepore.  
Luxus, & ebrietas absit, quæ prodiga rerum,  
Humanos animos in bruta ferocia vertit:  
Ut Circe in pecudes Socios mutauit Vlyssis.  
Tecta strepunt, vocesq; per atria tota resultant:  
Sed Sponsus, figens oculos in virgine Sponsa,  
Miratur, tardis quæ iam mora solibus obilet.  
At postquam roseus clauso Sol occidit axe,

Et

Et nox Hesperijs successit rorida ab undis:  
Incenssis aulæa micant longo ordine tædis,  
Undiq; & inducta nox humida luce recedit:  
Et iam suadebant labentia sidera somnum.  
Pronubus ipse Pater, folio subnixuseburneo,  
**CHISELIDES**, Procerum ne quid pia vota moretur,  
Ingentem pateram, gemmis, auroq; nitentem,  
Poscit, & hanc Bacho mandans implere Pucino,  
(Collibus antiquis hic nascitur Adria testis  
Quæ tibi septeno prorumpit fonte Timæus)  
Asurgit Pigas ex hoc fanciuerat haustum  
Hospitibus lætis tunc facta silentia tectis.  
Summe Deum, tot, quando adeo de pluribus oris,  
Illustres, clarosq; viros, & sanguine iunctos,  
Heroumq; Deas, & quæ carissima nobis  
Esse solent, hodie sub nostra hæc tecta vocasti:  
Et caram huic Sponso gnatam (tua dona) dedisti:  
Hos lætos Sponsisq; dies, & utroq; profectis  
Axe poli, nuptis Procerum, intactisq; puellis,  
Esse velis nostrosq; huius meminisse minores.  
Adsit lætitiæ dator, & spirabile lumen.

Dixit, & ore tenus summo libavit, & hausit.

Idem alij proceres faciunt, & vina coronant:  
Grandæuiq; senes: & sponsis prospera fata,  
Multaq; lætitarum millia corde precantur.

Interea, thalamos, Dryades, & hamadryas vnâ  
Floribus exornant varijs, & mollia strata  
Componunt melilothus adest, & amaracus horti  
Lumen, vt ambrosium sponsis offundat odorem.  
Nec mora, tergemina cantantur carmina voce:  
Hymen ades. Hymenæe, Hymen ades, ô, Hymenæe.  
Te Cithæræ Ducem thalamis præfecit amicam,  
Tempus, & officium, tuus & te postulat vsus.

Namq̄ vocare tuum est, iuueniq̄ adducere sponsam,  
Surreptam è matris gremio, atq̄ resolvere zonam  
Virgineis sinibus: myrtho caua tempora cinctus,  
Ecce, Hymenæus adest, niueo pulsans pede terram:  
Spinea tæda sinistram, armabant Flammea dextram.  
Hoc mandante, intrat thalamos pulcherrima rerum,  
Et lachrymas fundit, facibus succensa pudoris,  
Nec cordi sunt multa, suæ solamnia matris.  
Tunc, posito grauiore habitu, tenuissima sumpsit  
Carbasa, quæ texunt niueo de stamine Seres,  
Frondea lanigeræ carpentes vellera sylvæ.  
Brachia tralucet, & torquibus aurea ceruix:  
At coma passa fluit per candida colla, per artus.  
Hoc agit, & mox castus Hymen sic infit ab ore.

Scitis, vt humoris nimirum, vicq̄ calor  
Natura inprimis rerum benè perficit ortus:  
Quod dulcis gnati, velut omen sit, generandi,  
Qui patri similis sit, & agnoscat ab omni  
Ignotus, matrem & roseo simul indicet ore,  
Vos primùm lymphæ lultrali aspergine uterq̄  
Imbuite, & leuiter sacras attingite flammæ.  
Qualiter Eòus deriuat flumine Ganges,  
Perq̄ Heuilæ tractus, Ophyraq̄ effunditur oram,  
Dum rutilas rimatur opes, fuluumq̄ metallum  
Exhibet in caueis Phison, Solymæ accola terræ,  
Gens vocat, in campum laxis quòd fufus habenis,  
Arua premit pelago, calidasq̄ aspergine terras  
Imbuit, & vires vicino hūmore ministrat:  
Sic, GELIDI FONTIS Patrona, calentia sponsi  
Corda riges, propriij fontis rorantibus vndis,  
Vnde, iuuentutis pia pignora puriter actæ,  
Nascantur, vestri generis, noua gloria, post vos,  
Nec vestrum terris modò nomen, honosq̄ superfit,

Sed viuant vestræ per plurima sæcula stirpes.

Sic ait· imbuitur lustrali a·pergine vterq̃,  
Et flammæ leuiter capit ad mandata Hymenæi.  
Qualis in exculto stat flos Hyacinthinus horto,  
Cum non sæuit hyems, nec frigida rore pruina;  
Talis Diua nitet, præstanti corpore nympha.  
Dumq̃ strepunt nucibus pueri, miscentq̃ tumultus,  
De Paradyfiadum præclara gente creata,  
Collocat hanc lecto geniali pronuba mater,  
Sidereosq̃ artus per mollia strata reponit,  
Et solam excedens dictis solatur amicis.

Rumpe moras omnes·thalamo tibi sponsa, marite, est.  
Nec mora· at ipsa, manus ad eburnea colla ferenti,  
Multâ repugnabat, lachrymansq̃ silentia rupit  
Murmure blandiloquæ vocis.

Concordes animæ, natæ melioribus annis,  
Nunc igitur saluete, marite, atq̃ ipsa marita,  
Quos amor vnanimis, vno, fatumq̃ & amici  
Iunxerunt thalamo: felices viuite mille  
Gaudia Dij vobis dent, multaq̃ lætitiarum  
Millia, quæ nequeat quiquam numerare, nec vnquam  
Deficiant. Sed & vnda mari, tum gramina terræ,  
Atq̃ prius desit flamma igni, sidera cœlo,  
Quàm vires, quàm vester amor, quàm gaudia cessent.  
Lac niueum, liquidumq̃ merum, & spumantia vestræ  
Mella fluant thalamis, & copia diuitis auri.

Interea Bacho, & ludis, choreisq̃ pudicis  
Indultum est, donec stellas aurora fugauit,  
Noxq̃ fuit præceps, atq̃ omnibus inuida cœptis.  
Hoc fat erat. Vos nunc omnes Saluete, Valetè,  
Es properata nimis, vultu acceptate sereno,  
Carmina, nam ventura dies maiora referuat.

